

# **КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ**

## **ЗМИЙСКА КОЖА**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Най-напред бързаше с изплезен език Вълчо. След него крачеха един след друг запъхтени Слави и Любен. На опашката пъплише Чоко и от време на време поспираше да извика:

— Ехо-о! Бате Славе, това не е ли Черни връх?

Слънцето печеше право насреща. В синьото небе нямаше ни едно облаче. Каменливата пътека се виеше все по-нагоре и по-нагоре, като че нямаше край.

На чешмата при говедарника дружината спря да си почине. Разтвориха раниците, хапнаха, пиха по едно канче студена вода, а Любен дори наду хармоничката.

Изведнъж Вълчо, който душеше нещо из камънака, заръмжа, наежи се и залая уплашено. Слави се взря нататък и скочи. Грабна тоягата си и викна:

— Не мърдайте! Усойница! — и хукна нататък.

Любен и Чоко хълъзнаха от страх и се приготвиха да бягат. Слави се приближи дебнешком до камъка, дигна тоягата и неочеквано се засмя:

— Тю-ю, бре Вълчо! Изльга всички ни! То било само кожата ѝ!

Любен и Чоко боязливо приближиха и източиха вратовете: върху напечения камък лежеше като лъскава жива усойница суха змийска кожа. Слави я бутна с тоягата и тя прошумоля. Чоко се опули.

— Мамо-о! Ами, ако се преструва?...

— Какво ще се преструва, бре юнако? Нали уж си учили тия неща: спала е цяла зима, напролет се събудила, съблякла си кожата и сега се разхожда с нова премяна. Пък старата я оставила да плаши такива като вас. Хайде сега, ходом!

Урвата почна отново. Гърбовете се измокриха от пот. Нозете почнаха да натежават.

След два часа най-после стигнаха Черни връх. Хладен ветрец подухваше над големите напечени скали. Право пред тях се дигаше висока дървена пирамида. Дружината веднага се покатери отгоре. Боже! Каква ширина, какъв чудесен изглед имаше оттук!

— Хе, там ония синкави линии — посочи Слави, — видите ли, на север е Балкана. Отвъд, на запад, тъмните ония вериги — това е Осоговската планина. Тук, в онай долчинка, извира Струма и тръгва за Бяло море. А пък тая грамада на юг — хе-е — това е Рила. Зад нея, ама сега не се вижда, е Пирин.

Вятърът дукаше по-силно и сега те слязоха до чешмичката да обядват на слънце. Други излетници бяха седнали настрана и си почиваха. Двама черни хора, голи до кръста, лежаха по-далеч.

— Бате Славе — пошепна учудено Чоко. — Я погледни! Арапи.

— Арапи като тебе и мене! — засмя се Слави. — Само че са хвърлили старата кожа, също като змията, и сега са с нова.

Чоко гледаше слисан.

— Какво ме зяпаш такъв? — подзе отново главатарят. — Стой и ти така два-три часа и ще видиш как ще ти поникне нова кожа като на змей... Ами я дайте раниците, че трябва да се изпразнят, да не ни тежат на връщане. Ха сядайте да ядем!

Щом се нахраниха, събуха обущата и се натъркаляха да си починат. Скоро Слави и Любен заспаха. Вълчо се пощеше до краката им. Само Чоко се въртеше ту на една, ту на друга страна. По едно време той се понадигна и погледна ония двамата, черните, които все така лежаха съблечени до пояс. Тогаз той изведнъж свали пуловера и ризата си, легна като тях по очи и се помъчи да спи.

\* \* \*

— Ставайте! — изкомандва Слави. — Стягайте раниците — и на път! Я, слънцето вече се спусна към Селимица!

Любен скочи, метна раницата. Вълчо весело залая. Върхът беше опустял.

— Хайде, по-скоро! — викаше главатарят.

— Я! Ами ти какво правиш, бре! — плесна с ръце Слави.

Чоко се мъчеше да облече ризата си и охкаше високо:

— О-о-о! Мамичко! Боли... много боли!...

Слави и Любен приближиха уплашено.

— Какво има?

— О, боли, бе, много боли!... — викаше Чоко. — Гърбът, бе бате Славе... Не мога да се облека!

Погледнаха му гърба — червен като керемида и напукан.

— Какво е туй чудо, бре? Какво си правил? — викна Слави. — Ами ти цял си изгорял...

— Исках... исках да си сменя кожата... о-о... боли, мамичко... исках да ми излезе черна кожа, бе бате Славе, като на ония... Ти нали каза...

— Ах ти, умник такъв, че ти за истина ли го взе, бре? — ядоса се Слави. — Любене, я скоро дай шишето с дървеното масло за салата. Добре, че го взехме тази сутрин, инак какво щяхме да правим този хубостник! Чакай сега!

Той наля на дланта си масло и започна да маже гърба на Чоко.

Чоко завика по-силно. Цялото му тяло гореше. Когато го намазаха, той лъсна като червена мекица. Насила облякоха ризата му. Слави взе неговата раница и тръгнаха полека да се връщат. Любен надуваше хармоничката, за да забравят премеждието, но Чоко през целия път му пригласяше с охкания. На няколко пъти спираха да си починат. Най-после се смъкнаха в града. Заведоха Чоко у дома му.

— Хайде сега — каза Слави, — преди да легнеш, да се намажеш още веднъж. Пък друг път да питаш как стават тия работи. Искаше да станеш Чоко-змея, ама то изведнъж не може. Преди това ще се превърнеш на рак — и то червен, че чак тогаз ще смениш кожата. Разбра ли?

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.